

אין לעשות הבחנות ביישום של זכויות־אדם ושל החוק הבינלאומי

למען הערכה מחודשת של הסכסוך במזרח התיכון ושל האחריות הגרמנית ולמען מדיניות־שלום צודקת.

1. הדיקטטורה הנאצית הטרוריסטית הביאה לריסוקה של תנועת הפועלים החזקה ביותר מחוץ לברית המועצות, לרצח־עם של שישה מיליון יהודים, להשמדה מתוכננת של הסינטי והרומה ושל אנשים אחרים אשר לפי האידיאולוגיה הנאצית חייהם היו "חסרי־ערך", ולפרוץ מלחמת הכיבוש הקטלנית ביותר שידעה האנושות עד כה. מכך ניתן להסיק רק מסקנה אחת: אסור לתת בגרמניה סיכוי נוסף לגזענות כדוקטרינת מדינה, לזלזול בדמוקרטיה, בזכויות־אדם ובפרטיקולאריות תרבותית, לטרור מטעם המדינה, למלחמה ולכיבוש קולוניאלי, ואסור שאלה ייתמכו על־ידי הפוליטיקה הגרמנית במקומות אחרים.

אנו נאבקים, כאן ובעולם כולו, למען חברה שלא יהיו בה ניצול, אפליה מגדרית או גזעית, שאיפות של מעצמות, מלחמות, דיכוי לאומי ודתי, הרס איכות הסביבה וחלוקה בלתי צודקת של המשאבים. אנו רוצים בעולם שבו התנאים הפוליטיים והכלכליים יוקדשו לקידום הכללי של הרווחה האנושית ולהתפתחות המגוון התרבותי. אנו דוגלים בכך שמטרות יסודיות אלה יזכו לתמיכה הרחבה ביותר ופועלים להגשמתן. אין לעשות הבחנות ביישומן של זכויות־אדם. אנו מסרבים לנקוט במוסר כפול. הדבר תקף גם לגבי עמדתנו ביחס לסכסוכים במזרח התיכון וליחסי גרמניה־ישראל. זוהי חובתנו כלפי הניצולים מההשמדה השיטתית והתעשייתית שבוצעה ביהודי אירופה, וכלפי צאצאיהם, הן כלפי אלה החיים בישראל, והן כלפי אלה שחיים מחוץ לישראל, שהם כשישים אחוזים מתוכם. זוהי חובתנו כלפי האוכלוסייה הישראלית, בין אם מדובר ביהודים או בערבים. זוהי חובתנו כלפי הפלסטיניות והפלסטינים.

הציונות, אשר קמה בסוף המאה התשע־עשרה כתשובה להדרה ולרדיפה הגזענית והיתה במשך זמן רב זרם שולי ביותר בקרב הקהילות היהודיות באירופה, היתה ללא ספק התשובה הלא נכונה מבחינה היסטורית. אידיאולוגיה פוליטית זו אימצה

מראשיתה, מבחינות רבות, את ההדרה, את הגזענות ואת מנגנוני ההצדקה האידיאולוגיים של הקולוניאליזם האירופי. הם התנגדו למאמצי האמנציפציה של יהודיות ויהודים במסגרת חברותיהם, ויצאו מנקודת הנחה שהתשובה לאנטישמיות מוכרחה להיות מדינה לאומית משל עצמם. הצהרת בלפור שנתנה המעצמה הקולוניאלית הבריטית ב-1917 בדבר יצירתו של "בית לאומי" בפלסטין היתה צעד חשוב בדרך זו. ב-1948 הוקמה לבסוף מדינת ישראל בחלק מפלסטין. אסור לשכוח שהיו סיבות קונקרטיות לעובדה שהקמה זו נראתה כמוצדקת בעיני רבים מניצולי רצח העם היהודי (אך בשום פנים ואופן לא בעיני כולם). בין הסיבות הללו ניתן למנות את כישלונה של תנועת הפועלים לעמוד בפני הפשיזם ואת סירובן של מרבית מדינות אירופה וארצות הברית לספק מחסה ומקלט ליהודים הנרדפים. כמו כן, הקמת המדינה היתה קשורה עד מאד לאינטרסים של המדינות הקולוניאליות האירופאיות ושל כל אותן המדינות שסגרו את שעריהן בפני הנרדפים, בשעה שהקשר בין הקמת המדינה למתן מחסה ועזרה לנרדפים היה שולי. מנקודת המבט הפלסטינית, שנת 1948, הנכבה, מסמנת בהיסטוריה שלהם נקודת שבר קטסטרופלית של טרור, מוות וגירוש. 750,000 פלסטיניות ופלסטינים איבדו את מולדתם ומאות ישובים נהרסו על-ידי הצבא הישראלי והמדינה החדשה. חלקים גדולים מהאוכלוסייה הפלסטינים חיים כיום מחוץ לארצם משום שישראל מונעת מהם את זכות השיבה.

2. עד עצם היום הזה, כמעט כל הקשת הפוליטית בישראל לא גילתה עניין בפיצוי צודק לפלסטינים. נהפוך הוא: התחזקותם של הדתיים הלאומיים ושל הימין הקיצוני מטילה אימה על עתידם של הפלסטינים ושל הישראלים, כמו גם על עתידם של תושבי האזור כולו. מטרתה של הפוליטיקה הזאת היא להחריב לתמיד כל תקווה לפלסטיניות ולפלסטינים להשיג חיים של הגדרה-עצמית. אך המדוכאים מגנים על עצמם ונאבקים למען חירותם. הפוליטיקה הרווחת בישראל מגבירה, לפיכך, לא את ביטחונם של תושבותיה ותושביה, אלא את היעדר הביטחון ואת הסכנה.

הכיבוש שנמשך מ-1967, שלילת הזכויות אשר נובעת ממנו, האפליה הכלכלית והתרבותית, גירושם הגלוי והנסתר של פלסטיניות ופלסטינים וההגבלות ההולכות ומתרחבות על חופש התנועה שלהם אינם עניינים פנימיים של ישראל. האפליה לפי חוק והאפליה בפועל כלפי אזרחי המדינה הפלסטיניים בתוך גבולות ישראל מ-1967, כמו גם המצב דמוי-האפרטהייד בשטחים הכבושים והמסופחים בחלקם, ברצועת עזה שנמצאת תחת סגר ובגולן שסופח מידי סוריה אינם מקובלים עלינו. מדיניות הדיכוי

המתמשכת, ההתקפות, המלחמות ופשעי המלחמה הם בגדר התרסה עבור כל מי שדוגל בזכויות אדם אוניברסאליות ובחוק הבינלאומי. זכויות אדם והחוק הבינלאומי מתפוררים ונהרסים דרך ההסכמה שבשתיקה לנוכח ההתעלמות השגרתית מהם - ולדבר זה תוצאות מרחיקות לכת עבור האזור ומחוצה לו.

בשל ההשתלטות הקולוניאלית על אדמות, דוקטרינת המדינה הצינורת, כלומר, הגדרתה כ-"מדינה יהודית", כמו גם בשל המדיניות של ממשלותיה עד כה - ישראל היא העבריינית, לא הקורבן. הגדרתה העצמית כמדינת כל היהודים - ולא כמדינת כל אזרחיותיה ואזרחיה (בהתאם למשפט החוקתי המודרני) - מובילה בהכרח להפלייתם, להדרתם ולמניעת זכות השיבה של הפליטים הפלסטיניים. המאמץ המתמשך להבטיח את העליונות המספרית של האוכלוסייה היהודית ונקיטה במדיניות הגירה אקטיבית, כמו גם המטרה להרחיב את גבולות ישראל כמה שרק אפשר על אדמת פלסטין, מובילים לסתירות רבות, לחוסר צדק מבני, להדרה גזענית ולטיהור אתני. הקולוניאליזם הצינורי הפך את רובם הגדול של הפועלים היהודים לאסירי הקונספציה המדינית הזאת, הוא ניתק אותם מהפועלים הישראליים-פלסטיניים וממהגרות וממהגרי העבודה, ויצר ביניהם פערים עמוקים.

בשאלת המזרח התיכון, כמו בכל מקרה אחר בו אוכלוסיות מוצאות את עצמן חשופות ללא הגנה בפני גורם עוצמתי, אנו מצדדים בחלש ובאינטרסים הלגיטימיים שלו. לא רק ש-"סולידריות עם ישראל" ללא תנאים, או אפילו סולידריות ביקורתית עם ישראל, מטעמים של "הגיון המדינה" (*raison d'état*) או "אחריות כפולה", הקיימת, לכאורה, כלפי ישראל הקולוניאליסטית והמדכאת, מחד גיסא, וכלפי הפלסטינים המדוכאים, מאידך גיסא, יהיו לקח שגוי מההיסטוריה הגרמנית, אלא גם שנקודות מוצא כגון אלו מיועדות, לאמתו של דבר, להסתיר את התמיכה החד-צדדית בחזק, כלומר בישראל. מעבר לכך, תוצאתה של עמדה פוליטית מסוג זה היא רוויזיה - תחילה נסתרת, ובהמשך גלויה - בעמדות פוליטיות מתקדמות גם ביחס לאזורים אחרים בעולם.

3. ללאום מדוכא כמו ללאום הפלסטיני יש את הזכות להגן על עצמו ולהיאבק על הגדרתו העצמית. כשאמצעים של שלום אינם מספיקים, יש ללאום מדוכא את הזכות המלאה לנהל מאבק שחרור מזוין. ואולם, המאבק המזוין כנגד מכשירי הדיכוי של המדכא מחויב לנהוג לפי כללי החוק הבינלאומי. אם אין הם עושים כן, ואם פרטים בודדים מנהלים את מאבקם שלא לפי כללים אלה, מעיב הדבר על הסולידריות, אך

אין בכך כדי לשנות את ההכרעה השיפוטית היסודית במצב של סכסוך קולוניאלי. אנו פוסלים טרור כנגד אוכלוסיה אזרחית באופן ברור וחד־משמעי, ואנו מצטרפים באופן בסיסי לקריאה לפתרון הסכסוך בדרכי שלום.

בנוסף, איננו יכולים או רשאים להתנות את תמיכתנו באוכלוסיה המדוכאת באופיה של הנהגתה הנוכחית, כלומר הפתח (או הרשות הפלסטינית), או החמאס האסלאמי. אחרת, נסתכן בנטרול עצמנו במסגרת העימות ובהצדקה, למעשה, של הדיכוי או בתמיכה בו. הפתח, והחמאס שנבחר ב־2006, מוכרחים לזכות בהכרה ללא תנאים מוקדמים כמייצגי הצד הפלסטיני במסגרת יוזמות שלום בינלאומיות, ולהשתתף בהן ככאלה. באותו האופן, אסור שסיוע הומניטארי יותנה באופיין של ההנהגות הפוליטיות או הממשלות. עונשים קולקטיביים מנוגדים לחוק הבינלאומי. זוהי חובתנו לתמוך בהתנגדות הלא אלימה והראויה לחיקוי של הפלסטינים, אשר משלבת לעיתים קרובות אקטיביסטים ישראלים ובינלאומיים.

4. הסכסוכים במזרח התיכון המתפשטים על־פני ארצות רבות, והמשליכים על הפוליטיקה העולמית, יכולים להיפתר רק באמצעות פוליטיקה בינלאומית שתעבור שינוי רדיקאלי. מלחמות ההתערבות העקובות מדם וההרסניות בעיראק ובאפגניסטן, העימותים המלחמתיים המתמשכים, המתקפות הישראליות בעזה ובלבנון, כמו גם האיומים התמידיים של ממשלת ארה"ב, של ממשלת ישראל ושל תומכותיה באיחוד האירופי על איראן, קשורים אלה באלה באופן פנימי. בלב העניין עומדים אינטרסים גיאואסטרטגיים, גישה ושליטה במשאבי נפט, בחומרי גלם אחרים ובשווקים. ומה שעוד נמצא בלב העניין הוא המשך הפיתוח והבדיקה של אסטרטגיות לפירור החוק הבינלאומי ושל כלי שליטה ופיקוח שנעשה בהם שימוש בכל העולם. לרשותה של ישראל עומד אחד הצבאות החזקים ביותר בעולם, וכבר מזה זמן שהיא מעצמה אטומית בלתי־רשמית - המעצמה האטומית היחידה באזור כולו. יחסי הנשק הכלכליים והדיפלומטיים בין גרמניה, האיחוד האירופי וישראל, כמו גם פיתוחם המתמשך של יחסים אלה, הפייסנות התמידית והמוסר הכפול אינם מקדמים פתרון לסכסוך שיעשה צדק עם האינטרסים של מי שנמצא שם. הם תורמים באופן מכריע לכך שישראל תוכל להמשיך ללא עונש בכיבוש, בדיכוי ובסיפוח המנוגדים לחוק הבינלאומי, בהתקפות המלחמתיות נגד שכנותיה, בסגר הכלכלי על עזה ובלכידתם של משט־סיוע בינלאומיים הנושאים סחורות נחוצות בדחיפות שישראל מסרבת להכניס. הסיוע הכלכלי והחומרי של ממשלת גרמניה, האיחוד האירופי והאומות המאוחדות עבור

פלסטיניות ופלסטינים תורם, אמנם, להרגעת הקטסטרופה ההומניטארית ברצועת עזה והוא עוזר לרשויות האוטונומיות הפלסטיניות בגדה המערבית להתקיים. אך הבעיה היסודית בסיוע זה היא בכך שהוא מגן מן האגף, באופן בלתי ישיר, על הכיבוש ועל המתקפות המתמשכות, וזאת משום שהמשלוח המרכזיות שמסייעות מקבלות את התנאים הישראליים הבלתי מתקבלים על הדעת, ומשום שעד כה אין הן רוצות לדחוף לתהליך רציני וצודק לקראת פתרון. כל עוד הסיוע הבינלאומי לא ניתן יד ביד עם הרצון הרציני לתת סוף סוף תוקף לזכויות הפוליטיות של הפלסטינים, הוא משרת, לאמתו של דבר, את האינטרס הישראלי בשימור הסטטוס־קוו. הסכמי אוסלו מ־1993 וניסיונות שונים שבאו לאחר מכן הוכחו שוב ושוב: הצד הישראלי רוצה הכול, אך לא בשלום צודק ולא בזכות להגדרה עצמית עבור הפלסטינים. ההסכמים סוכלו, או שמפאת ליקויים מבניים הם יושמו בכזה אופן שהצד הפלסטיני הפך לעוד יותר מחוסר־זכויות ולעוד יותר חלש, בשעה שהצד הישראלי מכתוב את תנאיו. אנו מוכרחים לתרום באופן נחרץ לשינויים הפוליטיים ההכרחיים כדי למנוע קטסטרופות המוניטאריות נוספות, ואף גדולות יותר.

5. הסגר הישראלי ברצועת עזה, ביבשה, בים ובאוויר - במיוחד מאז ניצחון החמאס בבחירות ב־2006 - והמתקפה הברוטאלית והעקובה מדם בסוף 2008 וראשית 2009 הובילו למחסור מאסיבי במצרכי מזון, במים, באספקה רפואית, בחומרי בניה, בדלק, בחלקי חילוף ובאמצעים טכניים אלמנטאריים, ומזערו את היקף הייצוא. מדובר בעונש קולקטיבי כנגד מיליון וחצי בני־אדם, עונש שהחוק הבינלאומי אוסר עליו במפורש. כמעט 9,000 פלסטיניות ופלסטינים כלואים בבתי הסוהר הישראליים ומרצים בהם עונשי־מאסר ארוכים או נמצאים במשך חודשים או שנים במה שמכונה "מעצר מינהלי", שהאפשרויות להתגונן מפניו מבחינה משפטית הן מועטות ביותר. בין האסירים הפוליטיים יש גם נערים וחברי פרלמנט. מספר רב של מי שמייצגות ומייצגים את ההתנגדות הפלסטינית ואת המפלגות הפוליטיות הפלסטיניות - גם את השמאל - נרצחים בידי ישראל באופן מכוון, או חיים באופן מתמשך בצל איום זה. בניית החומה (המנוגדת לחוק הבינלאומי) בגדה המערבית הכבושה, סיפוח מזרח ירושלים, כ־600 מחסומים, אשרות המעבר השרירותיות לשטחי הכיבוש השונים (שטחי A, B ו-C), מפעל ההתנחלויות המתמשך והבלתי חוקי, קיטועו של השטח הפלסטיני, הריסתם של אלפי בתים פלסטיניים, השליטה במשאבים, סילוק מי הביוב והאשפה באופן המזיק לסביבה באזורים פלסטיניים, כמו גם רשת הכבישים המודרנית

המיועדת לאזרחי המדינה בלבד, הולכים ומחריבים את הכלכלה והחברה הפלסטיניות, ואולם באותו הזמן זה ברור כשמש שאמצעים אלה אינם תורמים, ולו במעט, לביטחון ארוך טווח עבור האוכלוסייה הישראלית. באמתחתה של ממשלת נתניהו\ליברמן מכות חדשות כנגד האופוזיציה הפנימית בישראל. היא הופכת את הזכרת הנכבה (המילה הערבית לציון המשמעות הקטסטרופלית שהיתה להקמת מדינת ישראל ב-1948 עבור האוכלוסייה הפלסטינית) לעבירה ברתענישה. היא נוהגת בביריונות כלפי ארגוני ההתנגדות של החברה האזרחית, הן הפלסטיניים והן הישראלים, ומנסה לדכא באופן צבאי את ההתנגדות האזרחית לחומה.

6. אי אפשר ואסור שהיחסים בין גרמניה וישראל - בהתחשב ברצח העם שבוצע ביהודים - ייבחנו לפי קני מידה שונים באופן יסודי מאלה המיושמים על יחסים אחרים בין מדינות. התפקיד שהיה עד כה לממשלות מערב גרמניה ולממשלות גרמניה המאוחדת מאז 1990 היה כרוך פחות בטיפול בנושא רצח העם שבוצע ביהודים, ויותר בשותפות לדבר עבירה בעוולות חדשים. ישראל תמיד ראתה את עצמה בתפקיד המוצב הקדמי של העולם המערבי במזרח התיכון ובעולם הערבי. בתפקיד זה היא זכתה לתמיכתן של ארצות הברית ואירופה. ישראל שיתפה פעולה באופן מסורתי עם דיקטטורות צבאיות בעולם כולו ותמכה במשך שנים במשטר האפרטהייד בדרום אפריקה. היא גם נאבקה לצידן של ארצות הברית ואירופה במה שמכונה הטרוריזם "האסלאמי".

האסלאמופוביה המשתוללת באירופה ובארצות הברית, אשר ממשלות רבות מעוררות באופן פחות או יותר גלוי, היא האידיאולוגיה הרחבה המצדיקה את מלחמות ההתערבות האימפריאליות בנות זמננו, את הסירוב להעניק סיוע, את האמברגו המוטל על מדינות שלמות הנמלטות משליטה אימפריאלית, את תקנות הפיקוח והמעקב, את ההגבלות על זכויות האזרח את ההדרה החברתית. ישראל מזינה את האידיאולוגיה הזו באופן מאסיבי. בעלת הברית והמממנת החשובה ביותר של ישראל היא ארצות הברית. גם אם ראשיתו של ממשל אובמה עוררה תקוות רבות, התבהר בינתיים שבהתחשב באסון הצבאי והפוליטי בעיראק ובאפגניסטן, מבחינתה של ארצות הברית מדובר אך ורק בהיערכות מחודשת בנושא יחסיה עם ישראל ועם העולם הערבי. האינטרסים האסטרטגיים של ארצות הברית ושל ישראל נותרו במהותם כמות שהיו. התמשכותם הבלתי ביקורתית של היחסים שהיו עד כה לגרמניה עם ישראל כחלק מהעולם המערבי מעוררת חוסר אמון כלפי גרמניה בקרב

אוכלוסיותיהן של מדינות ערב. היא תורמת לדיכויים של הפלסטיניות והפלסטינים, להארכתן ולהרחבתן של המלחמות ושל משטרי הכיבוש בעיראק ובאפגניסטן, ומסכנת את השלום העולמי בכלליותו. היא מחזקת, אולם, את האינטרסים הגיאוגרפיים והכלכליים של האליטות הגרמניות ושל החזקים מבחינה כלכלית. אנו רוצים להתמודד עם האתגר הזה ולהילחם למען שינוי יסודי במדיניות.

7. הלקח מרצח העם שבוצע ביהודים יכול להיות אך ורק מאבק משותף וללא משוא פנים עבור זכויות אדם אוניברסאליות ועבור עולם צודק מבחינה סוציאלית. כשישראל מעוללת עוולות איומות בהישענה על רצח העם שביצעו הנאצים ביהודים, וכשהיא זוכה לתמיכתן והצדקתן של ממשלות אחרות - אז המדובר הוא בביזוי הקורבן. יחד עם תנועות חברתיות בינלאומיות למען עולם של צדק ושלום, אנו מצטרפים לגינוי המדיניות הדכאנית, המדירה והמלחמתית של ישראל ולגינוי דוקטרינת המדינה הציונית. זהו תנאי מקדים מרכזי עבור חיים בשלום, בביטחון ובדמוקרטיה, הן עבור הישראלים והן עבור הפלסטינים. לא יתכן תיקון המעוות (Wiedergutmachung) על חשבון הפלסטיניות והפלסטינים. אנו דוחים באופן חד משמעי את ההאשמות לפיהן ביקורת כלפי המדיניות של ממשלת ישראל וכלפי פשעי המלחמה של הצבא הישראלי הם סוג של אנטישמיות. יחד עם חלקים גדולים של השמאל הישראלי והפלסטיני וחלקים גדולים של תנועת השלום הבינלאומית - ובתוכם פעילות ופעילי שלום יהודיים רבים בעולם כולו - אנו מקדמים פתרון פוליטי דמוקרטי וצודק אשר יביא שלום וביטחון ברי קיימא לישראלים ולפלסטינים.

8. בשלב זה עוד לא ניתן לצפות מראש באיזה אופן יתממש פתרון צודק ואיתן אשר יעמוד בדרישות החוק הבינלאומי. שאלה זו תוכרע בישראל\פלסטין והיא תוצאתם של העימותים. אנו שוללים את זכותם של החזקים בעולם הזה, של ממשלותיהם ושל מוסדותיהם, לכפות מודלים על שתי האוכלוסיות בפלסטין ובישראל. גם השמאל הבינלאומי וגם תנועת השלום העולמית צריכים להסתייג מכך. בעניין זה יש לקחת בחשבון את הדברים הבאים: אפשרות שתי המדינות על בסיס גבולות מלחמת ששת הימים מ-1967, כשמזרח ירושלים תהיה הבירה הפלסטינית, הופכת ליותר ויותר מסובכת בשל העובדות שיוצרת ישראל ותומכותיה בעולם, ובעיקר מפני שאפשרות זו אינה מבטלת, או שאולי אינה יכולה עוד לבטל את מפעל ההתנחלויות הבלתי חוקי והנרחב, ומפני שהיא מותירה לפלסטינים רק כ-20% משטחה של פלסטין ההיסטורית, בשעה ששטחים אלה מנותקים ומופרדים אלו מאלו ומשאבים חשובים

כגון מים נותרים תחת שליטה ישראלית. מעבר לכך, אופציה שכזו מאיימת להנציח את האפליה המשפטית והחברתית של אזרחי ישראל הערבים והיא מבטלת את זכות השיבה של המגורשים והפליטים הפלסטיניים. אפשרות המדינה האחת - כלומר, מדינה חילונית משותפת שבה ישראלים ופלסטינים יהיו בעלי זכויות שוות ויחיו עם ערובות חוקתיות מקיפות - תהפוך בעיות מהותיות לקלות יותר לפתרון, אך בהיעדר תמיכה פוליטית רחבה מצד האוכלוסייה הישראלית, היא נראית כיום רחוקה מתמיד. אך לפי כל הניסיונות ההיסטוריים יכולות קבוצות רוב פוליטי להשתנות. שתי האפשרויות המדיניות הללו יאלצו, בסופו של דבר, להתמודד עם בעיית הפליטים, והן יאלצו, לפיכך, ליזום - על פי עקרון זכות השיבה - אפשרויות שבהן יוכלו פליטים לשוב וְאו לקבל פיצויים. כדי שפלסטינים וישראלים יוכלו בכלל לדון ברצינות באפשרויות אלה או אחרות חייב להיווצר התנאי המקדים המכריע: העולם וישראל חייבים להכיר ולערוב לזכויותיהן הפוליטיות של הפלסטינים. לבסוף ייווצר פתרון פרוגרסיבי לישראל־פלסטין, ויווצרו אפשרויות חדשות עבור מדינות ערב השכנות, לקראת פדרציה או קונפדרציה אזורית. פתרון פרוגרסיבי עבור ישראל־פלסטין יוכל להפרות במידה עצומה את המאבק לדמוקרטיזציה של מדינות ערב השכנות, ולהפך.

9. אנו קוראים להגברת הקשרים והעבודה המשותפת עם הכוחות הפרוגרסיביים הישראליים והפלסטיניים, כמו גם לחיזוקן הכללי של תנועות החברה האזרחית הבינלאומיות, כדי להפיץ את האמת אודות התנאים הבלתי נסבלים במזרח התיכון, כדי להגביר את הלחץ על הממשלה הישראלית ועל תומכותיה, וכדי לחייב את ישראל לקיים את זכויות האדם ואת החוק הבינלאומי. אמצעי חשוב ליצירת לחץ אפקטיבי מלמטה הוא הקמפיין הבינלאומי שיזמה החברה האזרחית הפלסטינית בשנת 2005: חרם, השקעה־שלילית וסנקציות (Boycott, Divestment and Sanctions: BDS). הקמפיין מכוון כנגד מדיניות הדיכוי של המדינה וכנגד כל מי שמפיקים רווחים מהכיבוש ומבניית החומה בישראל־פלסטין או משתתפים בהם, כלומר, הקמפיין מכוון קודם כל כנגד חברות כלכליות, קבוצות מסחר, מוסדות אקדמיים וכו'. הצלחתו של קמפיין זה במדינות רבות בעולם היא תופעה מעודדת. בכל מדינה ומדינה מתארגן הפרויקט סביב נקודות ודרכי פעולה אחרות. מובן מאליו שאסור לטשטש את העובדה שהנאצים קראו בזמנו לחרם נגד בתי־עסק יהודיים במטרה להדירם באופן גזעני. אולם קמפיין ה־BDS אינו קמפיין של מדינה כנגד קבוצה של אנשים; הוא קמפיין של חברה אזרחית ומכוון כנגד מדיניות הדיכוי של מדינה. מקורו של הקמפיין בחברה

האזרחית הפלסטינית שלאחר עשרות שנים של פניות שלא נשאו פרי כלפי ממשלות וארגונים בינלאומיים, ולאחר האכזבה מתהליך השלום, ובדומה לקמפיין שהיה בזמנו נגד האפרטהייד בדרום אפריקה, היא רוצה לגרום לישראל לעמוד בחוק הבינלאומי ולגרום לממשלות לפעול. קמפיין ה-BDS בגרמניה צריך להיות מכוון בראש ובראשונה נגד קונצרנים של תעשיית הנשק, פרויקטים של חימוש וקונצרנים המפיקים רווחים מבניית החומה, מאמצעי הסגר וממתקני מעקב בשטחים הכבושים על-ידי ישראל. על הקמפיין לעסוק בהסברת התנאים שבהם מיוצרים מוצרים ישראליים ומיובאים לאיחוד האירופי בשיעורי מכס מופחתים. לעיתים קרובות מדובר במוצרים המיוצרים בשטחים הכבושים או מוצרים שנוצרים תוך נטילת משאבים (כמו מים למשל) משטחים פלסטיניים תוך חוסר התחשבות. בית הדין האירופי לצדק הבהיר לאחרונה שאסור לשווק במדינות האיחוד האירופי מוצרים מהשטחים הכבושים תחת התווית "Made in Israel". על פרוייקט ה-BDS להעלות לסדר היום את שיתוף הפעולה הצבאי בין גרמניה וישראל ולדרוש את עמידתה של גרמניה בהסכמים דו-ורב-צדדיים, בסעיפים הרלוונטיים בחוקה הגרמנית (במיוחד סעיפים 25 ו-26), ובקווי היסוד של ממשלת גרמניה בנוגע למשלוח כלי נשק לאזורי משבר. תקנות חוקתיות וקווי יסוד לייצוא נשק מופרים שוב ושוב באופן שערורייתי על-ידי משלוחי הנשק הגרמניים לישראל (הכוללים צוללות בעלות יכולת תקיפה אטומית, רכיבים ומשלוחים הנעשים דרך ארץ שלישית).

אנו מעודדים ותומכים ביוזמות המייצגות את הדרישות המינימאליות כדלקמן:

- הפסקת כל ייצוא הנשק הגרמני לישראל. הפסקת שיתוף הפעולה הצבאי בין צבא גרמניה והצבא הישראלי, כמו למשל הכשרת חיילים גרמניים בשימוש בכלי טייס למטרות ריגול (כלי טיס בלתי מאוישים) והפסקת כל יחסי הנשק בין המדינות.
- לא להמשיך את הסכמי הסחר בין האיחוד האירופי ובין ישראל. ישראל חייבת לקיים סוף סוף את סעיף זכויות האדם בהסכם ההתאגדות של האיחוד האירופי (European Union Association Agreement) ואת תקנות זכויות האדם והחוק הבינלאומי של חוזה הארגון לשיתוף פעולה ופיתוח כלכלי (OECD). כל עוד ישראל מסרבת לעמוד באותם הסעיפים, יש לבטל איתה את החוזים.

- אסור שמוצרים ישראליים מהשטחים, שנחשבים לבלתי חוקיים מבחינת האיחוד האירופי, ייהנו מהקלות מכס, כפי שהם נהנים מהקלות בשל הסכם ההתאגדות. בשעה שחיזוק היחסים עם ישראל 'משווקים' באיחוד האירופי כצעדים בוני-אמון, מבינה אותם הממשלה הישראלית - בדיוק כפי שהובנה כניסתה של ישראל לארגון לשיתוף פעולה ופיתוח כלכלי (OECD) במאי 2010 - כעידוד למדיניותה הדכאנית והמספחת.
- איסור כללי על ייבוא למדינות האיחוד האירופי של מוצרים ישראליים שיוצרו באופן מלא או חלקי בשטחים הכבושים (כולל מזרח ירושלים).
- העמדה לדין את האחראיים לפשעי מלחמה ולהשתלטות על משטרי הסיוע הבינלאומיים.
- הפסקה מיידית של הסגר ברצועת עזה והוצאה לפועל של כל שאר המלצות הדו"ח של מועצת זכויות האדם של האו"ם (דו"ח גולדסטון).
- תמיכה בהתנגדות הלא-אלימה והדמוקרטית לכיבוש הגדרה המערבית, ובמיוחד נגד החומה וההתנחלויות בשטחים הכבושים.
- תמיכה בכל המאמצים להביס את האפליה המשפטית נגד אזרחי מדינת ישראל הפלסטיניים.
- מאבק נגד אסלאמופוביה ונטיות ניאופשיסטיות.
- תמיכה בתרבות זיכרון אנטי-פשיסטית.
- מאבק באנטישמיות. לכך שייך גם המאבק נחרץ בזיהויה של מדינת ישראל (על מדיניותה הדכאנית) עם "היהודים". אנו דוחים באופן נחרץ את הקביעה שביקורת כלפי מדיניותה של מדינת ישראל זהה לאנטישמיות. מטרתו של זיהוי זה היא אך ורק השתקתה של ביקורת מוצדקת.
- דרישה לאינפורמציה ולפרסומים אודות התנאים הממשיים בישראל\פלסטין.

נייר העמדה הזה מאומץ במהותו על-ידי החתומות והחתומים מטה. יש להבהיר שבנושא מורכב כגון זה קיימות בנקודה זו או אחרת חילוקי דעות או שאלות שנותרו פתוחות. בעזרת נייר עמדה זה, אנו מבקשים קודם כל לתרום לקידום הדין. אנו רוצים לסייע ביצירת בהירות ובניתוב הדין בנוגע ליחסי גרמניה-ישראל-פלסטין לעבר שאלות הליבה שלפי דעתנו כמעט ולא נשאלו כראוי בינתיים, שלא לדבר על תשובות פרוגרסיביות לשאלות אלה. אחד הדברים החשובים שדחפו אותנו לניסוח נייר העמדה הזה היה המכתב הפתוח שנשלח למפלגת השמאל הגרמנית (DIE LINKE) בתחילת 2010 על-ידי יותר ממאה אנשי שמאל ופעילי שלום ישראליים.

החותמות והחתומים הראשונים (תיאורי התפקידים נועדו אך ורק למען זיהוי):

Carsten Albrecht (Mitglied DIE LINKE Berlin-Neukölln), Edith Bartelmus-Scholich (Redaktion scharf-links, Krefeld); Helmut Born (Verdi-Betriebsratsvorsitzender, Düsseldorf); Michael Bruns (IG Metall-Betriebsrat u. Vors. der Ratsfraktion DIE LINKE, Lippstadt); Prof. Dr. Aris Christidis (Fachhochschullehrer, Gießen); Elias Davidsson (Komponist u. Musikpädagoge, Bonn); Sophia Deeg (Autorin u. Journalistin, Berlin); Heinz-Günther Dicks (Journalist, Berlin); Hermann Dierkes (Vors. der Ratsfraktion DIE LINKE, Duisburg); Harald Etzbach (Journalist, Berlin); Dr. Detlef Feldmann (Arzt u. Umweltaktivist, Duisburg); Martin Forberg (Friedensaktivist, Berlin); Karin Gerlich (Erwerbslosenberatung, Duisburg); Paul Grasse (Mitarbeiter der Bundestagsabgeordneten Inge Höger, Berlin); Prof. Christian Haasen (Hamburg); Horst Hilse (Bildungsgemeinschaft SALZ, Köln); Angela Klein (internationale sozialistische linke, isl); Paul und Traude Kleiser (München); Armin Kligge (Kreisverband DIE LINKE, Iserlohn); Wilfried Mohr (Gymnasiallehrer i.R. u. Umweltaktivist, Duisburg); Ellen Rohlf (Übersetzerin u. Publizistin, Leer); Jakob Schäfer (Wiesbaden); Thomas Immanuel Steinberg (Publizist, Hamburg); Jochim Varchmin (AK Nahost, Berlin); Charlotte Weyers (Umweltaktivistin, Duisburg); Stefan Ziefle (Sprecher der BAG Frieden und internationale Politik DIE LINKE, Berlin)

עד היום (ה 12 ביולי) חתמו על המכתב כ 100 פעילי שמאל גרמניים נוספים,
לרשימת החותמים אשר מתעדכנת מדי כמה ימים:

<http://www.steinbergrecherche.com/10positionspapier.htm#Positionspapier>